

1907 19/1 50: 1. beh. af f. t. l. om ydelse af brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede. 1908

[Boeck-Hansen.]

på nogen måde er underkastet pristalsregulering. Det er meget hårdt for sådanne folk, som lever af en lille livrente. Jeg ved, at der er selskaber, som mener sig forpligtet til og føler det som en opgave at prisregulere afgæde funktionærers pensioner, men der er andre, som måske ikke har råd til det; der er også andre selskaber, som har råd til det, men alligevel ikke gør det. Men hvad så end årsagen er, så er det meget hårdt for sådanne mennesker, og jeg stiller den højtærede minister det tredje spørgsmål, om der ikke var grund til at komme disse mennesker til hjælp.

Aage Fogh: Jeg vil gerne begynde med den bemærkning, at vi som princip holder på, at den arbejdsløshedslovgivning, vi har, under normale forhold skal kunne dække, og skal der gives ekstraordinære understøttelser, skal der være ekstraordinære forhold. Spørgsmålet er da, om situationen i dag er en sådan, at man kan sige, den betinger et ekstraordinært tilskud, og det er min opfattelse, at det er den. Det er jo en kendsgerning, at alle hjem i Danmark — det gælder ikke alene arbejderhjem, men alle hjem — i krigsperioden er blevet stærkt udmarvede. Der er derfor mange ting, der skal anskaffes, og der er blevet anskaffet meget i de senere år, og der har derfor ikke været mulighed for at skaffe store reserver. Under sådanne forhold kan forholdene, når der indtræder en arbejdsløshed på mindst 40 dage i løbet af vintermånederne, som der her er tale om, blive af en sådan art for arbejderhjemmene, at det er rimeligt at yde et ekstraordinært bidrag, og jeg kan derfor tilsige den højtærede minister vor støtte til lovforslagets gennemførelse.

Om det netop er de rigtige sats, der er foreslået, 60 kr. for forsørgere og 40 kr. for ikke-forsørgere, kan vi jo tale nærmere om i udvalget. Det er muligt, at man på grundlag af de oplysninger, der der kan fremkomme, kunne ønske visse ændringer, men det kan vi som sagt forhandle om. Vi er villige til i hovedsagen at gennemføre lovforslaget og er villige til at medvirke til en hurtig og velvillig behandling.

Alfred Jensen: Vi betragter dette lovforslag som et udtryk for, at man er ved at

gøre sig klart, at de arbejdsløses forhold ikke er klaret, når man har givet dem dagpenge, børnehjælp og huslejhjælp, at der er omstændigheder, der kan gøre det nødvendigt at give hjælp i større udstrækning end hidtil foreskrevet. Der ligger naturligvis en vis tilfredsstillelse i at konstatere en sådan opmærksomhed, men man må gøre sig klart, at selvom man yder den ordinære hjælp og den ekstrahjælp, der her foreslås, er man ikke nået til løsning af problemet for de arbejdsløse.

Det ærede medlem hr. Boeck-Hansen stod her og slog fast, hvor vanskelige forholdene er for de arbejdsløse. Det glæder mig, at også andre end de, der har prøvet arbejdsløsheden, er klar over, at der er et stort og alvorligt problem her, som ikke kan løses alene gennem understøttelse, men gennem fremskaffelse af beskæftigelse. Jeg mener, at man også ved denne lejlighed skal gøre sig klart, at der er ikke skaffet det arbejde og den beskæftigelse frem, som samfundet har mulighed for at præstere. „B.T.“ meddeler i dag, at der vil blive sendt arbejdsspejdere ud til at udpege beskæftigelsesmuligheder. Arbejds- og boligministeren mener, at der er ikke så fa muligheder; kommunerne er blot ikke opmærksomme derpå. Han er dog ikke i stand til at sige, hvor megen beskæftigelse der vil kunne skaffes frem ad den vej. I så henseende er hans partifælle i Aarhus, borgmester Unmack Larsen mere sikker, idet han forleden under debatten om brændselshjælp til de arbejdsløse hævdede, at kommunerne kunne fremskaffe væsentlige og store arbejder, der ville betyde beskæftigelse til en 20 000—30 000 mand. Jeg tror, at de tal ikke svæver helt oppe i den blå luft, men hviler på et reelt grundlag, og når det er forholdet, må man jo spørge sig selv, hvorfor der ikke er gjort mere for at få disse arbejder sat i gang. Arbejdsløsheden må vel være stor nok til at begrunde en sådan udnyttelse af tilstedeværende beskæftigelsesmuligheder, når forretningsføreren for arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse, den tidligere arbejdsminister Marius Sørensen, kan meddele, at der udbetales understøttelse til 80 000 ledige arbejdsmænd. Jeg vil ikke tro, at denne ledighed på 80 000 arbejdsmænd kan være kommet bag på hverken regeringen eller kommunerne. Både i fjor og året forud havde